

РЕШЕНИЕ

№ 3857

гр. София, 04.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в публично заседание на 22.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **1941** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. А. Б. против заповед № ДК-09-С-07/08.02.2011г. на началника на Р. Д. за Н. С. К. (РДНСК) – Ю. Р.. Със заповедта е забранено ползването на неприет по установения ред строеж „Трети етаж на жилищна сграда”, находящ се в урегулиран поземлен имот (УПИ) V-160, К. 8, по плана на Г. С., К. С., с административен адрес: Г. С., К. С., У. „К.” № 9; разпоредено е прекъсване на хранването и преустановяване доставянето на вода и електроенергия до обекта. Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на процесната заповед поради нарушение на материалния закон и на административната процедура по издаване на акта. Моли съда, заповедта да бъде отменена, както и да му бъдат присъдени разноските по делото. Ответникът не изразява становище по допустимостта и основателността на жалбата.

След като обсъди доводите страните и прецени представените по делото доказателства, съдът приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, в законоустановения за това срок. Разгледана по същество, тя е и основателна.

С констативен акт (КА) № С-31/10.01.2011г., съставен от длъжностни лица при техническа служба на Р. „В.” на Столична община е било установено, че строеж „Трети етаж на жилищна сграда”, с площ от 73,30 квадратни метра, находящ се в урегулиран поземлен имот (УПИ) V-160, К. 8, по плана на Г. С., К. С., с административен адрес: Г.

С., К. С., У. „К.“ № 9, за който е издаден акт за узаконяване № 18/07.12. 2009 г. на главния архитект на Р. „В.“, се използва за жилищни нужди, без да е въведен в експлоатация по установения ред.

Срещу констатациите в този акт е постъпило възражение № 9400-187/13.01.2011 г., от собственика на строежа, в което са наведени доводи за законност на строителството, което извършено в периода 1962 – 1965 година и за това, че актът за узаконяване е издаден поради изгубени строителни книжа за етажа, а не поради изначална липса на такива. Това възражение е оставено без уважение в процесната заповед, поради непредставяне на доказателства, оборващи констатациите в КА. Видно от приетата и неоспорена от страните административна преписка, доказателствата за законното построяване на етажа, както и за това, че строежът е завършен преди 1987 г., се намират в самата нея – скица от 20.07. 2004 г. на Р. „В.“ (лист 32 от делото), в която е отбелязана съществуваща триетажна сграда, построена с разрешителен билет № 56 от 1962 г.; акт № 18/07.12.2009 г. за узаконяване на трети етаж от жилищната сграда, издаден от главния архитект на Р. „В.“, които е издаден на основание чл. 145, ал. 5 от ЗУТ – поради изгубени строителни книжа.

От показанията на свидетеля Г. А. Б. се установява, че и трите етажа на процесната жилищна сграда са построени в периода 1962 – 1965 година, като от тогава до днес тези етажи се използват за жилища от него, от жалбоподателя и техните семейства. Съдът възприема показанията като обективни, безпротиворечиви и съответстващи на останалите обстоятелства по делото.

По делото е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, което съдът възприема като обективно, компетентно и неоспорено от страните. Съгласно заключението, процесният трети етаж от сградата на У. „К.“ в К. С. е изграден преди 1975 г., тъй като сградата е нанесена с всичките си три етажа в кад. лист № 754 от 1975 от архива на „С кадастър“. Този строеж отговаря на нормативните изисквания, както по време на строителството, така и на сега действащите такива, по съдържание и начин на изграждане. Отговаря на градоустройствените правила и норми на ЗУТ, както и на изискванията на § 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ за търпими строежи. В констативната част на заключението е посочено, че строителството на третият етаж е извършено едновременно със строителството на цялата сграда, видно от използваните материали и начина на изпълнение на общите части на сградата (по-конкретно, общото за всички етажи стълбище).

По тези съображения, оспорената заповед е незаконосъобразна, поради несъответствието на разпоредителната ѝ част с установената по делото фактическа обстановка. Последната не предполага приемане на строежа – трети етаж на сградата, предвид издадения акт за узаконяване, тъй като същият етаж е част от цялата сграда, разрешена и изпълнена при действието на Правилника за приложение на Закона за планово изграждане на населените места (ППЗПИНМ, отм.). Поради това, за сградата в цялост е приложимата разпоредбата на § 268, ал.1 ППЗПИНМ (отм.), но не и действащата разпоредба на чл.178, ал.1 ЗУТ, с която е обоснован оспореният акт - аналогично, в мотивите на решение № 7242/03.06.2009 г. по адм. д. № 2537/2009 г. на Върховния административен съд, II отделение. Пак там се посочва и, че търпимият строеж (за което му качество са ангажирани доказателства в случая) не се въвежда в експлоатация. Изрично се посочва в § 16, ал.1 от Преходните разпоредби на ЗУТ, че търпимите строежи не подлежат на забрана за ползване. В тази връзка административният орган не е изпълнил задължението си при установения период на

строителство, да изследва въпроса, дали сградата е търпима. Наред това, следва да се посочи и, че ако като цялата сграда е подлежала на приемане по реда на § 268 ППЗПИНМ (отм.), които обстоятелства не са били изследвани в хода на производството пред административния орган, то няма основание част от нея да бъде приемана по друг ред – актът за узаконяване на тази част не е такова основание, тъй като с него не се завършва строителство, а се създава документация за съществуващо положение.

Процесната заповед е издадена от лице, на което са били надлежно възложени функции да постановява актове от вида на оспорения, с представената по делото заповед № РД-13-447/01.11.2010г. на началника на ДНСК, което възлагане е допустимо съгласно чл.222, ал.1 ЗУТ. Предвид изложеното и като извърши проверка на основание чл.168, ал.1 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и в установената форма. При издаването му обаче са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила, довели до несъответствие на заповедта с материалноправни разпоредби и целта на закона; поради това, същата следва да бъде отменена. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК, следва да бъде уважено своевременно направеното от жалбоподателя искане за възстановяване на разноските по делото. Установява се общ размер на последните: 720 (седемстотин и двадесет) лева, от които – 10 лв. държавна такса, общо 10 лв. – други такси, 500 лв. – хонорар за адвокат и 200 лв. – възнаграждение за вещо лице.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № ДК-09-С-07/08.02.2011г. на началника на Р. Д. за Н. С. К. – Ю. Р..
ОСЪЖДА Дирекцията за Н. С. К. да заплати на Б. А. Б., с ЕГН *, сумата 720 (седемстотин и двадесет) лева – разноски по делото.

Решението е окончателно.

Съдия: